

Leven vanuit geloof, hoop en liefde: beter dan vanuit wantrouwen, depressie en kilheid.

Artikel Vlaanders, okt 2019

Paulus moet toch een bijzonder man geweest zijn. Of wat dacht je van een ongetrouwde vrijgezel die een tekst schrijft over de liefde, die na 2000 jaar nog altijd gelezen wordt op de meeste huwelijksdiensten? Inderdaad, 1 Korinthe 13, **het 'hooglied van de liefde'** is een pareltje in de wereldliteratuur. Het is één van de mooiste hoofdstukken in de Bijbel, en blijft mensen diep in hun ziel raken en uitdagen. Als je het vergelijkt met de duizenden liedjes over liefde in de 'top tien', moet je concluderen: Paulus heft de 'definitie' van liefde vele niveaus hoger. Liefde is bij hem geen overweldigend, sentimenteel gevoel, geen rozige roes, geen hormonale tintelingen of vlinders in je buik. De liefde die hij beschrijft is ongelooflijk moedig, sterk, gééstelijk, neemt grote risico's, durft alles aan, is niet bang om afgewezen te worden, maar kan incasseren, kan zichzelf overstijgen... Deze liefde is geen 'emo-toestand' en niet voor 'watjes'. Geen vuur kan haar blussen (Hooglied 8:7)!

Paulus laat zich hier in zijn beschrijving a.h.w. helemaal gaan, in een soort euforie door de Geest. De dingen die hij noemt, kan hij niet zomaar zelf bedacht hebben: heeft hij dit ergens in één van zijn visioenen of openbaringen gezien? Wat hij schrijft, overstijgt alle menselijke capaciteit tot liefhebben: dit is **van goddelijke oorsprong**. En als wij alle kenmerken ervan lezen (verzen 4-7), voelen we ons maar heel klein worden: als beginnelingen, kleuters, stuntelend. Als dit ons eindexamen zou zijn, zijn we waarschijnlijk zwaar gebuisd. Hoe bang zijn we niet om in de liefde onze nek uit te steken, de hand te reiken, bevreesd om gekwetst te worden? God, wees ons genadig!

In de eerste drie verzen legt Paulus op de sterkst mogelijke manier uit hoe liefde

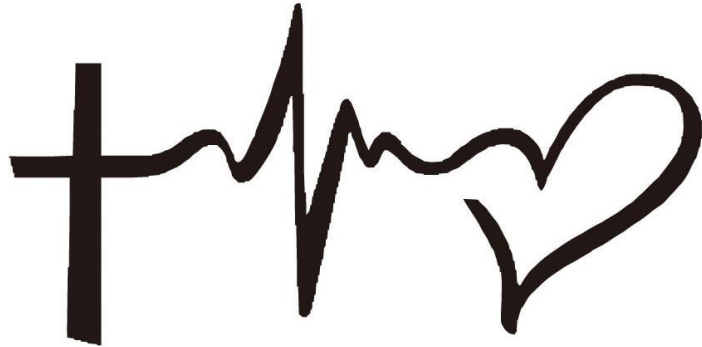

het hoofdingrediënt moet zijn van alles wat we doen. Al zouden we de hele Bijbel uit ons hoofd kennen, alle antwoorden kennen op theologische vragen, geloof hebben om aan de lopende band doden op te wekken, dagelijks duizend mensen tot bekering leiden en elke maand een nieuwe gemeente stichten, 100 bestsellers schrijven, zelfs ons bloed vergieten voor onze naaste..., maar dat allemaal zonder liefde: we zouden op ons

'rapport' bij God 'nul' halen! Inderdaad, we kunnen keihard 'werken voor God' en de allerhoogste offers brengen... met een verkeerde motivatie: om onszelf te bewijzen, om op een podium te staan, applaus te krijgen...? Het is daarom belangrijk voor ons, christenen, om regelmatig eens opnieuw te kijken: wat is eigenlijk de kern, de essentie, **het 'enig belangrijke'**? Opdat we door bijzaken de prijs niet zouden missen. Om niet te zijn zoals een topvoetballer die op meesterlijke manier elf tegenstanders voorbij dribbelt en dan... de bal naast het doel stampt.

Daarom wil ik in dit artikel eigenlijk direct doorgaan naar het laatste vers (13):

"En nu blijven **geloof, hoop en liefde**, deze drie, maar de meeste van deze is de liefde". Heel veel dingen van hier op aarde kunnen we niet meenemen naar de eeuwigheid: ze zijn tijdelijk en voorbijgaand. 'Duurzaamheid' is vandaag een modewoord, zeker wanneer men spreekt over het voortbestaan van de

planeet. Maar dan moet de vraag '**Wat is duurzaam in Gods ogen?**' voor ons nog veel belangrijker zijn! Wel, Paulus geeft hier het antwoord. Maar als geloof, hoop en liefde in eeuwigheid de belangrijkste zijn, moet dat dan op aarde niet hetzelfde zijn? Hoe zit het dan met deze drie topkwaliteiten in jouw en mijn leven? Hmm, de praktijk van alledag is natuurlijk iets anders. Laten we realistisch zijn: elk van deze drie wordt ook **voortdurend bevochten**. Onze vijand gunt zichzelf geen rust om ons hierin aan te vallen, en gebruikt alle mogelijke omstandigheden en medemensen om ons grondig te ontmoedigen. We beseffen het niet, maar de zwaartekracht trekt ons constant naar beneden en dit maakt ons fysiek moe. Net zo is er een 'geestelijke zwaartekracht' die ons non-stop naar 'de wereld' zuigt, en ons geestelijk héél moe kan maken. Geloof, hoop en liefde staan zwaar onder druk in onze harde, koude wereld.

Geloof, de eerste van dit trio, is enorm belangrijk en bepalend voor alles wat we in ons leven doen. Dit geldt trouwens niet alleen voor onze relatie met God en ons eeuwig lot, maar ook in ons dagelijks leven: in onze relaties, job, hobby's, huwelijk, financiën... Sommige mensen hebben 'van nature' meer geloof of (zelf)vertrouwen dan anderen, en door hun positieve ingesteldheid zullen ze veel meer succes behalen dan iemand die 'ongeloof' als basishouding heeft. Wie met een negatieve 'bril' in het leven staat - wantrouwen, scepsis, angst - maakt zichzelf het leven heel moeilijk, berooft zichzelf van vele

mooie dingen. Als christenen moeten we **dagelijks vechten tegen ongelof:** zoveel situaties trekken ons geloof naar beneden. Geestelijk kunnen we heel moe worden om nog te bidden, in de Bijbel te lezen, voor Gods hogere weg te kiezen, te strijden, verleidingen weg te jagen... Geloven kan soms dodelijk vermoeiend lijken. En toch is geloven op zich echt niet moeilijk: zelfs kleine kinderen kunnen het. Het vraagt **een simpele klik:** de keuze maken om naar boven te kijken i.p.v. naar beneden. Dat we ons niet langer laten intimideren door de grootheid van de problemen, maar door de grootheid van God. Dat we opnieuw gaan beseffen dat God die in ons woont, méér is dan de vijand in de wereld (1 Joh 4:4). *"Want al wat uit God geboren is, overwint de wereld; en dit is de overwinning die de wereld overwonnen heeft: ons geloof"* (1 Joh 5:4). Dan kunnen we, zoals David, naar onze Goliaths kijken, en toch diep van binnen de zekerheid hebben dat onze God groter is en wonderen doet. Voor God is geloven natúúrlijk, normaal, evident. Daarom is geloven voor ons: kijken met de ogen van God. Zo mogen we kijken naar onszelf, naar medemensen, situaties, problemen. God houdt méér van jou dan je denkt! Je bent zijn kind: uitermate geliefd, bijzonder bemind. Gods kracht en autoriteit in jou is groter dan je beseft: je bent zijn ambassadeur in deze wereld. De dingen die je doet door en met Hem hebben méér effect dan je ziet: je gebeden, je woorden, je daden brengen méér vrucht voort. Geloof is het sterkste wapen tegen moedeloosheid. Wie met geloof leeft, staat constant bóven de situaties i.p.v. eronder: hij is de kop en niet de staart, en heeft vrede te midden van de storm.

Geloof en **hoop** staan dicht bij elkaar, maar zijn toch verschillend: geloof brengt hoop voort, maar omgekeerd niet altijd. Hoop is de uitstraling van een positief ingesteld mens, die het altijd ziet zitten. Hoe belangrijk ze is in ons leven, merken we pas wanneer we haar kwijt zijn: wanhoop, hopeloosheid, depressie zijn ongeveer het ergste wat bestaat. Een hoopvol mens kan in uitzichtloze situaties toch blijven zeggen: "Ik weet niet hoe of wanneer, maar we komen hier doorheen." Toch is dit geen soort toverwoord, want veel hangt ervan af waar je je hoop op bouwt. Op eigen kracht, wijsheid, ervaring, vrienden, een goed diploma, een vaste job, een vette bankrekening...? Psalm 25:3 zegt daarentegen: *"Allen die U verwachten, zullen niet beschaamd worden"*. **Onze hoop op God zelf bouwen** is een eeuwige garantie. Het is een grote kracht om, te midden van beproevingen en crisissen, God daaraan te herinneren (of: onszelf daaraan herinneren): "Heer, op U alleen wil ik mijn hoop bouwen". Hij alleen is de Rots die niet wankelt.

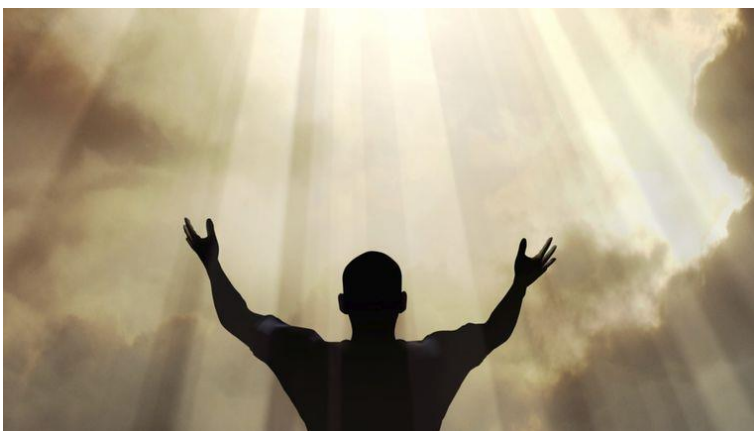

Maar tot slot komen we bij de aller-belangrijkste uit: de **liefde**. Zij staat van deze drie 'kampioenen' met stip op 'nummer één', want God zelf is liefde (1 Joh. 4:7-8): het is Zijn aard, Zijn wezen zelf. Toch is liefhebben in de dagelijkse realiteit ook niet makkelijk en evident: je kan er doodmoe van worden! Onze liefde wordt constant bevochten, ondermijnd: door mensen die ze afwijzen, niet

beantwoorden, negeren, kwetsen, ervan profiteren, er misbruik van maken. Mensen gooien voortdurend emmers water om ons vuur te proberen te blussen. Dat leidt ertoe dat we dichtklappen, **muurtjes van zelfbescherming** om ons heen bouwen en ons afsluiten. En dit leidt tot kilheid, onverschilligheid, hardheid. Deze reacties zijn normaal en begrijpelijk: ook God begrijpt ze! Ze zijn ménselijk, maar... niet goddelijk. Want deze muurtjes geven wel een soort veiligheid, maar tegelijk creëren we onze eigen gevangenis. God verwacht méér van ons dan het gemiddelde, "méér dan het gewone" (Matt. 5:47). Jezus voorspelt dat in deze wereld de liefde zal verkillen (Matt. 24:12), maar: moet deze dan bij Gods kinderen niet juist nog sterker worden!? Want wij kennen de Bron van liefde, we zijn het zout en licht voor deze wereld. Als wij ons uit Gods liefde laten weggagen, raken we van God los. Positief gezegd: als we helemaal vol zijn van Gods liefde, overstromend naar alles en iedereen, is dat toch heerlijk, of niet? Dat is hoe God het eigenlijk bedoeld heeft, het volle leven en diepste geluk. Johannes stelt dat "de volmaakte liefde alle vrees uitdrijft" (1 Joh 4:18): wat een ongelooflijke tekst! Dan leiden we een leven zonder vrees voor mensen of dingen: wat een vrijheid! In deze kracht overwinnen we het kwade door het goede.

Liefde heeft een ongelooflijk geloof en is een constante bron van hoop! Ze 'empowert' mensen enorm: ze geeft vleugels - niet Red Bull. Liefde is ook zeer profetisch: ze ziet vérder, ziet méér dan anderen, ziet altijd mogelijkheden. Als we ons in dit leven in één ding moeten specialiseren, in één kwaliteit moeten uitblinken, **in één discipline de gouden medaille willen halen...**, is het de liefde. Eerst voor God, en dan voor mensen. En als we ons oneindig voelen falen hierin, God nodigt ons – liefdevol! – uit om bij Hem te komen leren: ons te laten genezen van onze verwondingen door mensen, en gewoon bij Hem ons

batterijtje te gaan opladen. Gratis bij Hem het levende water drinken en onze tank vullen. Bij Hem gaan zitten, op zijn schoot: zonnebaden in Zijn goedheid. Het is ons erfdeel en eerstgeboorterecht. Liefde is de grootste kracht in het universum, de reden waarom alles geschapen werd, het hoogste gebod. Ze is de sterkste motivatie, de hoogste passie.

'Geloof, hoop en liefde' moeten **als een bordje** zijn dat **boven ons leven** hangt, een neonlicht boven al onze gedachten. We zouden er elke morgen voor moeten kiezen om mét God de dag in te gaan: niet met angst, bedruktheid en tegenzin, maar met passie, visie en vertrouwen. Hij is de Overwinnaar - pardon, hééft al overwonnen -, en Hij staat aan onze kant. Als ons ganse

dagelijks leven doordrongen is van deze drie, maakt dat alles anders: het geeft kleur aan onze kleinste daden, geeft vreugde, zin en doel in ons hart. Is dit niet uitermate positief? Is het christelijk geloof geen héérlijke godsdienst? Niet dat alles plots rozengeur en maneschijn wordt, maar de God van geloof, hoop en liefde is altijd bij ons - pardon, woont ín ons. Het is de meest hoopvolle boodschap die bestaat.

Ignace Demaerel